

# **L'Esperit Sant, Amor que porta a l'Amor**

Xavier Echevarría, 'Itinerarios de vida cristiana', Editorial Planeta, 2001. (Cap. 3). Text sobre la Tercera persona de la Santíssima Trinitat, el 'Gran Desconegut'.

09/03/2006

Déu que és el nostre Pare, que ha enviat el seu Fill al món per salvar-nos, ha vessat el seu Esperit perquè ens il·lumini i ens guiï en el camí que condueix cap a Ell (...).

L'amor que l'Esperit Sant infon en els nostres cors- amor per al que hem estat creats i en el que trobem la felicitat- manté una estimació vertadera; no un sentiment eteri, superficial, passatger, al qual no acompanyen les obres, sinó un afecte generós que impulsa a l'entrega. Aquesta és l'essència de la vida cristiana, com recordà sovint Joan Pau II, citant un conegut passatge del Concili Vaticà II: “L'home, única criatura terrestre a la que Déu ha estimat per si mateixa, no pot trobar la plenitud si no és en l'entrega sincera de si mateix”.

Déu, que s'ha entregat per nosaltres, desitja que ens entreguem a Ell. Ens adreça a cadascú les paraules que Sant Pau va escriure als fidels de Corint: “No cerco els vostres béns, sinó a vosaltres”. Sant Josepmaria expressava així aquesta mateixa idea: “Jesús no es satisfà “compartint”: ho vol tot”. El

panorama, d'entrada, ens pot espantar; però si tenim present que el mateix Déu que reclama la nostra entrega la fa possible amb els seus dons, amb el do de Si mateix, ens adonarem que convertir la nostra vida en una ofrena grata al Senyor realment està al nostre abast.

La gràcia que se'ns ha concedit amb l'efusió de l'Esperit Sant ens habilita per estimar a Déu sense reserves, amb aquest amor que, tal com hem esmentat, és participació d'aquell amb qui Déu Pare ens ha estimat fins enviar al seu Fill perquè es fes home i vessés la seva sang per nosaltres.

Quan l'ànima, moguda per l'Esperit Sant, canalitza tota la seva existència segons les exigències de l'amor, el que Déu pugui demanar-li ja no es considera un conjunt de renúncies i sacrificis, sinó d'oportunitats per trobar a Déu i unir-se més a Ell. La maduresa del sentit cristià s'assoleix

precisament a través de la victòria de l'amor que, rebutja la por, l'egoisme o, al menys, la desconfiança.

Però, com a qualsevol altre àmbit, a la vida espiritual no arriba la victòria sense lluita; una lluita que es prolongarà al llarg de tota l'existència. En efecte, estem afeccionats a nosaltres mateixos i amb la nostra estretor de mires, acostumem a considerar les coses arran de terra, a deixar-nos enganyar per la satisfacció d'un moment o l'afirmació del jo, enlloc d'obrir el cor a la grandesa dels plans amorosos de Déu. En aquest itinerari del nostre creixement espiritual, el Paràclit no deixa ni un instant d'impulsar-nos. L'únic que cal és que siguem dòcils a les seves inspiracions.

La persona que procura secundar les mocions de l'Esperit Sant experimenta l'eficàcia del seu ajut. El que semblava impossible

s'aconsegueix, i el que semblava  
dificultós es converteix en un punt  
de partida per una resposta  
generosa. Un himne litúrgic invoca al  
Paràclit com “dolç hoste de l'ànima,  
descans en el nostre esforç, treva en  
el treball costós, brisa a les hores de  
foc, goig que eixuga les llàgrimes i  
reconforta en el dol”. Sí: l'Esperit diví  
ens consola en el patiment, ens treu  
del perill, ens anima en l'angoixa i  
ens enforteix a la prova. Amb la seva  
assistència, les dificultats deixen  
d'aclaparar com un pes que ens  
aixafa, per convertir-se en ocasió  
d'entrega; més encara, de trobada  
amb Jesús. I així, el que ens resultava  
feixuc es transfigura en la Creu de  
Crist i l'esforç s'omple de sentit.

.....